

[Knud Lind]

Så vil jeg sige til hr. Wilhjelm, at fremskridtspartiet går ind for en tvangsbehandling for så vidt angår narkomaner. Vi har dog ikke sagt, at det lige skulle være på statshospitaler, de burde behandles, men vi går ind for en tvangsbehandling.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Den dér med reservebænken, der vandrede hvileløst rundt, forstod jeg ikke rigtig, men det gør det måske mindre beklageligt, at jeg ikke kunne høre det meste af anden del af hr. Knud Linds indlæg, men jeg forstod så meget, at fremskridtspartiet går ind for en tvangsbehandling, og at fremskridtspartiet altså dér er på linje med fru Inge Krogh, når det ønsker tvangsbeføjelserne udvidet i den kommende lovgivning, om det så lige er i sindssygeloven eller ej. Det havde jeg ikke med; jeg troede faktisk kun, det var fru Inge Krogh, og jeg beklager dybt, at der er flere end fru Inge Krogh, der går ind for en sådan udvidelse af tvangsforanstaltningerne.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal blot sige til hr. Wilhjelm, at det kun var for så vidt angår narkomaner, og vi sagde ikke noget om, at de skulle på et statshospital, men vi mener, at de er ude af stand til selv at komme ud af deres afhængighed af stoffet, og at vi derfor bør hjælpe dem. Man kan godt kalde det en tvangsforanstaltning; det er en nødværgesituation på et andet menneskes vegne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 75:

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende forbedring af uddannelse og efteruddannelse af personalet på de psykiatriske institutioner.

Af Wilhjelm (VS) m.fl.

(Fremsat 17/2 83).

Forslaget sattes til forhandling

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I bemærkningerne til forslaget skriver forslagsstillerne, at det er plejerguppen, der er den personalegruppe, de psykiatriske patienter har mest berøring med. Men man siger samtidig, at det er den gruppe, som har den dårligste uddannelse og dermed formentlig også gennemgående den dårligste forståelse for patienternes adfærd og den laveste motivation i arbejdet.

Nu kan man jo ikke sådan altid sidestille uddannelseshøjde, om jeg så må sige, og motivation og forståelse, men det er en anden ting.

Men der stilles altså forslag om, at den 2½-årige plejeuddannelse, som i sin tid blev foreslået i betænkning nr. 530 fra 1969, bliver gennemført, idet forslagsstillerne ikke er af den opfattelse, at den ny uddannelse, der blev iværksat fra juli 1977, er tilstrækkelig til varetagelse af arbejdsområdet.

Sygeplejerskeuddannelsen foreslås også forbedret, da forslagsstillerne er af den opfattelse, at heller ikke denne uddannelse giver tilstrækkelig baggrund for at kunne varetage opgaverne inden for det psykiatriske sygehusvæsen.

For alle personalegrupperne inden for det psykiatriske arbejdsområde foreslås det i øvrigt – da arbejdet på en psykiatrisk afdeling, som det hedder, i ekstraordinær grad er belastende, og for at modvirke den udbrændthed, som det hedder, der dermed følger af arbejdet – at f.eks. hvert femte år anvendes til efteruddannelse el.lign. af personalet.

Hvad angår første punkt i forslaget, det om en forbedret uddannelse af plejerguppen, kan jeg oplyse, at uddannelsesforslaget fra betænkning nr. 530 i 1969 i sin tid jo ikke lod sig gennemføre i den foreliggende form,